

Lão hòa thượng dạy 7 cách bố thí không tốn một đồng lại được may mắn cả đời

Có một câu chuyện kể về cuộc đối thoại giữa một vị lão hòa thượng và một người dân thường như thế này:

Một ngày nọ, có một người đàn ông chạy đến trước mặt vị lão hòa thượng. Anh ta vừa khóc vừa kể lể: "*Thưa ngài, vì sao con làm việc gì cũng đều không thành công?*"

Lão hòa thượng trả lời anh ta rằng: "*Điều này là bởi vì người không học được bố thí!*" (Bố thí ở đây được hiểu là cho, quyên tặng, thực hành...)

Người đàn ông lại nói: "*Nhưng con chỉ là một người nghèo đói thôi ạ!*"

Lão hòa thượng nghe xong lại nói với anh ta rằng: "*Cũng không phải là như vậy! Một người cho dù là không có tiền cũng vẫn có thể cho người khác 7 thứ:*

- 1. *Bố thí bằng vẻ mặt:*** Người có thể cho người khác vẻ mặt tươi cười niềm nở.
- 2. *Bố thí bằng lời nói:*** Người có thể cho người khác những lời cổ vũ khích lệ, lời an ủi, lời khen ngợi, lời khiêm tốn và lời nói ấm áp.
- 3. *Bố thí bằng tấm lòng:*** Hãy mở rộng tấm lòng và đối xử chân thành với người khác.
- 4. *Bố thí bằng ánh mắt:*** Hãy dùng ánh mắt thiện ý để nhìn người khác.
- 5. *Bố thí bằng hành động:*** Dùng hành động để đi giúp đỡ người khác.
- 6. *Bố thí bằng chỗ ngồi:*** Khi đi xe hay thuyền, có thể đem chỗ ngồi của mình tặng cho người khác.
- 7. *Bố thí bằng nơi ở:*** Đem phòng ở trống không sử dụng cho người khác nghỉ ngơi."

Cuối cùng, lão hòa thượng lại nói: "***Vô luận là ai, chỉ cần dưỡng thành 7 thói quen này thì vận may sẽ đến với người đó "như hình với bóng!"***"

Lão hòa thượng khuyên bảo chúng ta rất nhiều cách để thực hành bố thí chỉ cần dùng tâm là có thể làm được. Ví như trong cuộc sống hàng ngày, mưu sinh kiếm tiền nuôi gia đình, kỳ thực đây cũng là một dạng "bố thí."

Nếu như bạn đang ở trong mê, cảm thấy mình đang "làm trâu làm ngựa" kiếm tiền trả khoản nợ nào đó cho gia đình. Và vì thế mà trong lòng bạn ôm giữ một nỗi oán giận thì bạn sống sẽ rất khổ! Chỉ cần bạn thay đổi ý niệm, biết rằng nuôi gia đình chính là bạn đang bố thí cho người khác, bạn đang làm việc tốt nuôi dưỡng gia đình. Khi ấy trong lòng bạn sẽ cảm thấy rất nhẹ nhàng và vui vẻ!

Đừng tưởng rằng chỉ có đến chùa bỏ một chút tiền vào đó thì mới là bố thí. Kỳ thực nhiều người không hiểu rằng, trong cuộc sống hàng ngày, hết thảy việc bạn đang làm đều là bố thí, là nuôi dưỡng!

Đơn giản như, bạn sửa sang dọn dẹp lại nhà cửa sạch sẽ khiến cho gia đình sống được thoải mái thì đó cũng là bạn đang bố thí đối với mọi người trong gia đình. Hay bạn tận tâm tận lực làm việc ở sở làm thì cũng là một cách bố thí đối với công ty và nuôi dưỡng xã hội ...

Nếu như bạn có thể khởi ý nghĩ này trong tâm thì bạn sẽ sống được tự tại. Hãy tin rằng cho dù những việc làm bố thí của bạn trước mắt không nhận được thù lao đi nữa thì trong tương lai bạn cũng nhận được sự hồi báo kỳ diệu!

Bộ khi tam không

Hình điêu khắc ba con khi do Hidari Jingoro tạc trên vách đền Toshogu ở Nikko, Nhật (photo Wikipedia)

Hiện nay, ở một số chùa có trưng bày tượng ba con khi trong sân chùa. Nhưng không phải ai cũng biết về nguồn gốc cũng như hiểu đầy đủ ý nghĩa sâu xa mà người xưa muốn truyền dạy lại cho thế hệ sau qua bức tượng tượng chừng như vô tri đó.

Thoạt đầu khi mới nhìn qua bức tượng này có lẽ ai trong chúng ta cũng tưởng như đã hiểu được ẩn ý của nó. Đó là: "không nói, không thấy, không nghe". Nhiều người cho rằng bức tượng ấy muốn dạy chúng ta hãy ở yên và sống cuộc sống của mình, đừng quan tâm đến chuyện của người khác hay những gì đang xảy ra xung quanh. Nhưng nếu hiểu như vậy thì thiếu chính xác và chưa đầy đủ.

Thực ra, nguồn gốc xuất xứ của bức tượng này bắt nguồn từ Ấn Độ vài ngàn năm về trước. Lúc đầu, đó là bức tượng về một vị thần, là thần Vajrakilaya. Đây là vị thần có sáu tay, mỗi đôi tay dùng

để bịt hai mắt, hai tai và miệng. Theo đó bức tượng được khắc nhằm để răn dạy mỗi người: không được nói bậy, không nhìn bậy và không nghe bậy.

Tư tưởng “ba không” đó theo các nhà tu Phật giáo đi qua Trung Quốc không rõ vào thời kì nào. Sau đó vào khoảng thế kỷ thứ 9 (có tài liệu ghi năm 838), một thiền sư người Nhật trong chuyến đi làm phật sự ở Trung Quốc đã mang theo về Nhật tư tưởng này.

Tại Nhật Bản, vùng Nikko (cách Tokyo chừng 140 cây số về hướng Bắc) trong đền Toshogu hiện nay còn lưu giữ một bức điêu khắc cổ (tổng cộng có tám bức khác nhau) có tượng ba con khỉ tên là **Kikazaru, Mizaru và Iwazaru**: bịt tai, bịt mắt và bịt miệng bằng gỗ của nghệ nhân Hidari Jingoro rất nổi tiếng từ thế kỉ XVII.

Vì từ “**zaru**” gần âm với “**saru**” có nghĩa là con khỉ, nên người ta khắc hình ba con khỉ bịt miệng, bịt mắt, bịt tai với vẻ mặt ngộ nghĩnh để biểu đạt triết lý này.

Bức tượng cũng mang đậm tư tưởng của Đức Khổng Tử trong Luận Ngữ. Khi Nhan Uyên hỏi về đức nhân và những điều gì cần phải làm, Khổng Tử đã đáp: “Phi lễ vật thi, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động”. Nghĩa là không nhìn điều sai, không nghe điều tầm bậy, không nói điều trái, không làm điều quấy”.

Người Nhật còn có thâm ý sâu xa hơn nhiều khi họ muốn: “bịt mắt để dùng tâm mà nhìn, bịt tai để dùng tâm mà nghe, bịt miệng để dùng tâm mà nói”. Khi tâm ở trạng thái tịnh, không bị quấy rầy bởi những điều xấu thì từ tâm mới phát sinh những điều thiện.

Hình ảnh “Bộ khí tam không” còn nhắc nhở chúng ta về tầm quan trọng của “Tâm viên ý mã” trong phép thiền. Chúng ta phải biết kiểm soát cái tâm vọng động, chẳng khác gì con khỉ chạy lăng xăng. “Tâm viên là vượn tâm, là tâm tán loạn như vượn khỉ. Loài khỉ thường hay nhảy nhót, khọt khẹt, đứng ngồi không yên, thường chuyền hết từ cành này sang cành cây khác, lại hay phá phách, bắt chước nên người đời có câu “liếng khỉ”.

Tâm người ta cũng thế, không khi nào được yên, cứ lăng xăng, lộn xộn, suy nghĩ, nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, từ quá khứ, hiện tại đến tương lai, đó là tâm viên. Tâm này sẽ đưa con người đến loạn động, phát sinh ra đủ thứ phiền não, cấu uế... Bởi vậy tâm chúng sinh bị vô minh che lấp nên phần nhiều hưởng ác nhiều hơn thiện.”

Trong xã hội hiện nay bức tượng ba con khỉ càng có ý nghĩa hơn bao giờ hết. Bởi tôi thấy mỗi người đều đang tự làm khổ chính mình. Khổ vì nghe chuyện thiên hạ, khổ vì nói chuyện thế gian và khổ vì nhìn lỗi người khác.

Bản chất của con người vốn là sự tò mò nên bất cứ câu chuyện nào, về bất cứ ai dù không liên quan thì cũng cố gắng nghe hết để có chuyện kể lại cho người khác. Trước đây, tôi cũng là một người hay để ý lỗi của người. Tôi luôn cố tìm ra khuyết điểm của người khác để chờ có dịp có thể nói lại họ để giành phần thắng cho mình. Nhưng rồi tôi thấy việc ghét bỏ và để ý người khác thật mất thời gian và tự khiến bản thân mình trở nên xấu xí. Xấu ở đây là ở cái tâm, không chịu nghĩ điều tốt đẹp cho người mà chỉ nhìn thấy những thói hư, tật xấu ở những người xung quanh.

Bởi vậy, nếu biết tu sửa thân tâm, nhìn lỗi của người khác như lời nhắc nhở để ta không phạm phải những sai lầm đó. Lúc nào cũng phải nhắc nhở bản thân, tất cả mọi người quanh ta đều là Bồ tát chỉ có ta là kẻ phạm phu nên còn rất nhiều lỗi cần phải sửa chữa. Cũng như vậy, tai nghe thấy những việc phiền não cũng đừng giữ trong lòng. Nên nghĩ đó là lúc Đức Phật đang dạy ta chữ “Nhẫn”, không được sân hận trước những lời nói của người khác, lúc nào cũng giữ cho mình tâm bình lặng trước mọi việc:

**“Nhẫn một chút sóng yên gió lặng
Lùi một bước biển rộng trời cao”**

Từng bước, từng bước như vậy chúng ta sẽ dần hoàn thiện được con người của mình. Không phải nhờ năng lực siêu nhiên nào khiến bản thân mình thay đổi mà chính sự nhận thức sâu sắc từ trong tâm sẽ giúp ta quán chiếu được mọi vấn đề một cách vẹn toàn nhất. Hình ảnh “Bộ khí tam không” tưởng như đơn giản mà lại mang những giáo lý vô cùng sâu sắc.

Lúc nào đó, khi đi dạo trong khuôn viên của chùa, nhìn thấy hình ảnh những chú khỉ ấy ta vừa thấy thích thú trước một hình ảnh ngộ nghĩnh vừa là một lời nhắc nhở nhẹ nhàng mà thâm thúy của các bậc thiện tri thức muốn truyền đạt lại cho thế hệ mai sau.

